

Hồi 54

Gặp Chín Chương Lão

T

uyệt Quân nói liền:

- Hỡi hay, mình chủ chẳng những võ công cao cường, về trí tuệ cũng thật là tiến bộ.
Thiếu Bạch nói:

- Cô nương quá khen.

- Lúc này tình thế coi như tạm yên, trong lòng Nhất Sĩ đã nhận làm thuộc hạ là người trong thánh cung, nhưng nếu chư vị trưởng lão Thiếu Lâm đối đầu với ta, tất y sẽ suy tính trong hai cái hại chọn lấy cái hại nhẹ nhất.

Hốt nghe tiếng áo phần phật, nhoáng vụt một bóng người, Nhân Vân đã buông mình xuống cạnh hai người, nói:

- Phạm cô nương, tình thế không ổn rồi?

Tuyệt Quân hỏi nhanh:

- Có việc gì?

- Lão nạp ngồi trên ngọn cây dõi xem tứ phía, phát hiện có lối năm trăm tầng lầu hàng đội chĩnh tề, chắc sẽ vây kín cánh rừng này trong khoảnh khắc.

- Không lẽ trưởng lão trong chùa giờ này đã khai quan?

- Có lẽ chưa đâu.

- Bảo mọi người ai về chỗ nấy, thu nhỏ trận thế thêm lần nữa.

- Cô nương bày Ngũ hành liên hoàn trận vốn đã chẳng mấy rộng, nếu giờ thu nhỏ một lần nữa, chẳng phải quá chật chội ư?

- Trừ phi chúng ta không chọn thủ đoạn, chuẩn bị thì lối đánh đồng ư qui tận vì bây giờ cũng đã hết sức tiếp tục chiến đấu lâu dài.

- Tuy thế, nhưng chúng ta cũng không thể không đánh.

- Nếu có đánh thật, chúng ta càng tập trung lại càng tốt chứ sao?

- Cô nương nói phải.

Khi ấy Vạn Lương, Cao Quang, Hoàng Vĩnh, Ngọc Giao cũng đều chạy xúm lại. Kể từ lúc Tuyệt Quân bắt được Nhất Sĩ, quần hào càng thêm tin tưởng. Chỉ nghe nàng nói:

- Nếu không phải tình thế bức bách quá, không xuất thủ không được thì chư vị đừng có hành động bừa bãi là hơn.

Ngừng một thoáng, nàng tiếp:

- Vạn hộ pháp để ý h- thấy trưởng lão trong chùa xuất hiện là phải điểm ngay vào mấy huyệt đạo của Nhất Sĩ, nhớ là điểm sao cho vừa tay đủ để y không nói được, không hành động được, nhưng cũng không ngã lăn ra đất.

Vạn Lương đáp liền:

- Vạn mỗ sẽ hết sức.
- Đây là cửa ải rất quan trọng, chư vị phải đề dặt lắm mới được. Nếu như ta khích nộ các trưởng lão trong chùa Thiếu Lâm, thì cho có bất được Nhất Sĩ, cũng khó lòng khuất phục được hết tăng lữ trong chùa.
- Cô nương đã có trù liệu?
- Giờ này chưa dám chắc, nhưng hy vọng có thể thuyết phục được tăng lữ Thiếu Lâm.
- Thế còn các trưởng lão trong chùa, cô nương định thuyết phục cách nào?
- Tôi sẽ trình bày sự thực, nếu tăng lữ Thiếu Lâm hiểu biết lý lẽ tất sẽ tin lời tôi, sợ là sợ cái họ hiểu rõ sai quấy đấy, nhưng vì thể diện của chùa sẽ không thừa nhận, trái lại còn nói chúng ta bịa chuyện xuyên tạc, cố tình gây rối, thì lúc đó khó tránh khỏi một trường huyết chiến.
- Vạn nhất tình hình đến nước ấy cô nương có cách nào đối phó với họ?
- Ví thử chỉ bằng võ công không thôi, chúng ta quyết không phải là địch thủ của họ.
- Trong hoàn cảnh hiểm hóc hiện tại chúng ta cũng bất tất chỉ dùng võ công để phân trường thắng bại với họ.

Vạn Lương rõ ràng không phân bằng cách nào mi-n là có thể thắng được tăng lữ Thiếu Lâm thì thôi.

Tuyệt Quân sẽ thở dài:

- Cuộc thế ngày hôm nay, chúng ta mới nắm chắc một nửa, còn một nửa phải chờ xem khí độ đối phương.
- Trường hợp quyết liệt quá thì sao?

Tuyệt Quân hơi do dự:

- Sẽ giết sạch bọn chúng để từ nay Thiếu Lâm sẽ vĩnh viễn suy tàn trên giang hồ, không mong có ngày khôi phục.

Vạn Lương nghĩ bụng:

- Nàng xưa giờ nói năng từ tốn, giờ đây có những lời hào hùng như thế, hẳn là đã có chủ định. Xem ra Thiếu Lâm tự suốt mấy trăm năm trong võ học vẫn được nhân vật giang hồ coi là vùng đất võ học tươi tốt nhất sẽ bị hủy diệt trong tay hai nàng. Khó khỏi quá đáng tiếc.

Nghĩ thế, lão khuyên:

- Nếu như có thể bớt đi trường kiếp sát, không nên kết thêm thù với Thiếu Lâm vẫn là hơn.
- Cái đó xin cứ yên tâm, tôi đã chuẩn bị sẵn cả rồi. Trừ phi tình thế bắt buộc ta không còn đường chọn chẳng nói, chúng ta quyết không cố tình gây trường đại kiếp.

Lời đối đáp của hai người gieo vào lòng quần hùng những cảm nghĩ khác nhau.

Thiếu Bạch từng được chứng kiến nàng bất sống Nhất Sĩ giữa lớp tăng lữ vây quanh, trong lòng đã vững tin, bất cứ trong cảnh thế nguy ngập nào, nàng cũng vẫn đủ sức xoay sở d- dàng.

Ngọc Giao thì tánh đàn bà, đã kính phục Tuyệt Quân, nên nàng nói đâu là tin đấy, không nghi ngại mảy may.

Chỉ có Hoàng Vĩnh, Cao Quang vẫn có ý nghi ngờ, vì chưng lực lượng Thiếu Lâm mạnh mẽ thế nào ai cũng nghe biết, nể sợ, đều cho là nàng nói khoác lác thế thôi chứ quyết không làm nổi.

Nhàn Vân tuy bị tàn phế, nhưng võ công tài huệ chưa mất hẳn. Đối với cô gái suốt ngày che mảnh lụa đen này trong lòng khó hiểu lắm, nhưng nghĩ đến cái bản lãnh một mình bắt sống Nhất Sĩ đem về, khó khỏi lấy làm lạ lùng, bán tín bán nghi.

Mỗi người một ý nghĩ, nhất thời toàn trường trở nên im bật.

Tuyệt Quân biết quần hào chưa tin, tiếp lời:

- Tất nhiên không thắng họ về mặt võ công, chúng ta mới phải tìm cách khác đối phó.

Nàng chỉ giải thích một cách mập mờ, chừng như không muốn nói hết ý.

Nhàn Vân bỗng cất tiếng cảnh giác:

- Có người đến, việc cô nương bắt sống Nhất Sĩ, có lẽ tin đã truyền đến tai các trưởng lão trong chùa, buộc họ phải xuất quan.

Thiếu Bạch quay nhìn lại, quả nhiên thấy có một hòa thượng vận tăng bào nguyệt bạch đang chậm bước đi lại.

Hòa thượng đi đến gần quần hào, thì dừng lại, chấp tay nói:

- Lão nạp Tứ Thành, trong chư vị thí chủ nào chấp sự đâu?

Tuyệt Quân thông thả nói:

- Có việc chi chỉ giáo.

- Trưởng lão trong tệ tự nghe biết chư vị với tệ tự có lắm chỗ hiểu lầm, sanh ra nhiều chuyện không hay, phải chăng có việc ấy?

- Đúng thế, đại sư còn dạy chi nữa?

- Lão nạp phụng mệnh đến đây muốn thỉnh trong chư vị một hai vị đương gia đi diện kiến chư vị trưởng lão tệ tự, chẳng hiểu chư vị có bằng lòng đi một chuyến?

- Được, có điều phương trượng trong quý tự phải ở lại đây làm con tin.

Vạn Lương từng trải giang hồ, thoáng nghe đã biết dụng tâm của Tuyệt Quân, liền cất bước về phía Nhất Sĩ.

Nhất Sĩ đã sớm mất sức phản kháng, hơn nữa trong lòng mãi lo nghĩ, cho nên, Vạn Lương đến gần điểm huyết y một cách d- dàng.

Tứ Thành đại sư thấy thế biến sắc:

- Nữ thí chủ làm vậy không được rồi.

- Sao lại không được?

- Thiếu Lâm phái trên giang hồ chưa hề bị ai hiếp đáp, nữ thí chủ bắt phương trượng tệ tự đi chẳng nói, sao lại còn điểm huyết người trong lúc lão nạp chuyện trò với chư vị?

Chúng tôi bắt phương trượng quý tự về suốt tự bấy giờ chưa từng điểm huyết, nay lão thiền sư đến mời chúng tôi tới gặp trưởng lão quý tự, chúng tôi phải phòng bị phần nào chứ.

- Tệ phương trượng ví chưa bị điểm huyết, sao khi thấy lão nạp không tỏ ý gì cả?

- Ấy là phương trượng quý tự đang có chỗ lo nghĩ, có thể chưa biết có lão thiền sư đến đây!

- Nữ thí chủ nói khéo lắm, trong chư vị người nào sẽ đi đây?

- Tệ minh chủ và chị em tiện thiếp, cộng có ba người, thế có nhiều quá không?

- Vị nào là quý minh chủ đâu, có thể cho lão nạp xem mặt?

Thiếu Bạch bước lên hai bước:

- Tại hạ đây.

Tứ Thành quét mắt nhìn khắp Thiếu Bạch giây lâu:

- Các hạ trẻ quá nhỉ!

- Lão thiền sư quá khen.

- Nghe đệ tử tề tợ cho biết, các hạ có thể sử dụng cả đao lẫn kiếm, bản lãnh cao cường lắm, lão nạp mong có dịp được lãnh giáo vài cao chiêu.

- Nếu được lão thiền sư chỉ giáo, tại hạ nguyện hết sức phụng bồi.

- Khá khen cho người trẻ tuổi mà phong độ hào hùng!

Tuyệt Quân chen lời:

- Các vị trưởng lão quý tự chắc hẳn đang chờ chúng ta, đại sư tuổi cao đức trọng, không nên vì một câu nói đùa mà làm hỏng đến đại cuộc?

- Phải lắm, để gặp chư vị trưởng lão trong tệ tự rồi lão nạp xin lãnh giáo võ công quý minh chủ cũng chưa muộn.

Ngừng giây phút, lão tiếp:

- Bây giờ đi được chưa?

- Lúc nào chúng tôi cũng sẵn sàng.

- Lão nạp dẫn lộ.

Nói xong lão xoay mình đi trước.

Tuyệt Quân quay bảo sẽ Nhàn Vân:

- Mọi việc ở đây, phiền đại sư lo liệu cho.

Nhàn Vân nói liền:

- Lão nạp xin hết sức.

Tuyệt Quân quay sang Thiếu Bạch:

- Ta đi!

Thiếu Bạch bước nhanh theo Tứ Thành đại sư, chị em Tuyệt Quân cũng nối gót.

Tứ Thành đại sư dẫn ba người đi xuyên qua mấy cái sân thẳng hướng một tòa viện khắp bốn bề đều là thúy trúc.

Bọn Thiếu Bạch đi tới đâu cũng thấy tầng lầu Thiếu Lâm tay lăm lăm binh khí trợn trừng mắt nhìn, nhưng không người nào dám làm gì.

Đến trước viện, Tứ Thành đại sư bỗng dừng chân bảo:

- Tới rồi, mời ba vị vào!

Ngẩng nhìn, thấy trước cổng có đề ba chữ lớn thếp vàng: "Đại bi điện".

Tứ Thành tiếp:

- Lão nạp xin mạn phép.

Rồi lão đi thẳng vào.

Bọn Thiếu Bạch ngậm vận chân khí, thò tay sờ đại đao, kiếm đâu đấy thông thả bước lên.

Vào trong, chỉ thấy trầm hương tỏa ra nghi ngút, trong màn khói mờ nhạt sừng sững chín lão tăng vận khôi bào ngồi xếp bằng tròn.

Thiếu Bạch dõi nhìn, thấy có cả Tứ Thành, Tứ Luật, riêng Tứ Thành ngồi ở một cái bồ vị trong cùng.

Chín lão tăng đều ngồi xếp bằng tròn, tay phải áp lên lòng bàn tay trái, đặt khoảng giữa hai vết, có một cái vẻ gì thật nghiêm trang, thật hiền hòa khiến người phải sanh lòng kính trọng.

Thiếu Bạch vòng tay thi lễ:-

- Văn bối Kim đao minh chủ xin ra mắt chư vị đại sư.

Chỉ thấy một lão tăng ngồi chính giữa tuổi tác cao nhất bỗng mở mắt nhìn Thiếu Bạch chậm rãi bảo:

- Thí chủ ngồi đi.

Thiếu Bạch nhìn quanh quất, thấy cánh cửa không cách xa mấy có năm cái bồ đoàn.

Lão tăng ấy nói rất ôn hòa, nhưng có một cái sức oai lực mạnh mẽ khó cưỡng, buộc chàng phải y lời ngồi xuống.

Tuyệt Quân được em đỡ, cũng ngồi xuống trên một bồ đoàn cạnh Thiếu Bạch.

Lão tăng ngồi giữa mở lời:

- Chư vị đến Thiếu Lâm tự gây nên bao chuyện động trời, thủ đoạn lại ác độc quá lắm, giết chết liên mấy chục đệ tử Thiếu Lâm chúng tôi là nghĩa làm sao?

Tuyệt Quân nói:

- Quý phái thuở giờ vẫn được tiếng Thái sơn bắc đẩu, trong võ lâm, đồng đạo giang hồ ai cũng kính ngưỡng. Ngoại trừ võ công cao cường, đệ tử đông, thực lực hùng mạnh, còn có cái vinh dự chủ trì chính nghĩa cho võ lâm đồng đạo. Suốt mấy trăm năm lập phái đến nay, phàm giang hồ có xảy kiếp nạn, người trong quý phái cũng không chịu khoanh tay ngồi yên, lần nào cũng đều phái cao thủ tham gia. Thành thử tiện thiếp nghĩ, người trong võ lâm sở dĩ kính trọng quý phái chính là ở cái phong thái khí khái dám đứng ra bảo vệ chính nghĩa ấy.

- Nữ thí chủ quá khen, lão lại chỉ muốn biết chư vị thâm nhập tệ tự gây nên cảnh máu đổ đầu rơi là có dụng ý gì?

- Bọn tiện thiếp đến đây vốn thỉnh giáo quý phái về việc thị phi võ lâm, không ngờ chương môn nhân quý phái lại cậy đông hạ lệnh cho đệ tử quý tự vây đánh chúng tôi, bắt buộc tiện thiếp phải tự vệ.

- Vì thế, chư vị mới hạ độc thủ trong tệ tự.

- Ấy chỉ là việc bất đắc dĩ, dám mong lão thiền sư suy xét lại cho.

Lão tăng trầm ngâm:

- Chẳng cần hiểu nữ thí chủ đến đây với mục đích gì, nhưng chư vị đã giết mấy chục mạng đệ tử tệ tự, thì thật quá đáng lắm, lão nạp chủ trì trưởng lão hội trong chùa, có lý đâu làm ngơ được.

Ngước mắt thở dài lão tiếp:

- Và cả cái oai danh Thiếu Lâm tự mấy trăm năm nay, lẽ nào không lý đến?

Tuyệt Quân đỡ lời:

- Chỉ nghĩ đến oai danh của Thiếu Lâm tự tức là bỏ đi cái đại nghĩa trong võ lâm.
- Chư vị sư đệ có nghe vị nữ thí chủ này nói!

Tám lão tăng ngồi chung quanh đồng loạt đáp:

- Chúng đệ nghe rồi.
- Chư vị sư đệ có cao kiến gì cứ nói thẳng ra.

Tứ Giới đại sư cất tiếng:

- Tiểu đệ có một thiện kiến, nhưng không biết có nên nói, dám mong chư vị sư huynh, sư đệ chỉ giáo cho.

Lão tăng ngồi giữa bảo:

- Sư đệ cứ nói.
- Kim đao môn dám xâm nhập Thiếu Lâm tự chúng ta, hẳn bên trong phải có nội tình, mong sư huynh hỏi cho ra lẽ.

Bỗng nhiên, một hòa thượng ngồi ở mé trái bên đỡ lời:

- Tiểu đệ Tứ Ý, không dám tán đồng ý kiến của Tứ Giới sư đệ.

Lão tăng ngồi giữa hơi nhíu mày:

- Vậy sư đệ hẳn có cao kiến?
- Dẫu cho Tứ Giới sư đệ có lý lẽ riêng, nhưng đây là việc trong nội bộ của chùa chúng ta, không để cho người ngoài xen vào.

Tứ Giới đại sư hỏi lại:

- Thế ý của sư huynh?
- Theo ý ngu huynh trước bắt sống hết những nhân vật trong Kim đao môn xâm nhập Thiếu Lâm bốn viện xử tử, sau đó sẽ tra xét việc trong bốn môn cũng chưa muộn.

Tứ Giới nhẹ than dài:

- Tứ Ý sư huynh quyết tâm bảo vệ thanh danh chùa Thiếu Lâm ta, tiểu đệ rất bội phục, có điều, nếu làm thế sợ có nhiều nghi vấn.
- Nghi vấn nào?
- Kim đao môn tìm đến Thiếu Lâm tự tất nhiên là có nguyên nhân, nếu bắt xử tử hết người trong Kim đao môn, chẳng phải nguyên nhân sẽ khó minh bạch, ấy là một nghi vấn.
- Kể được đi, còn nghi vấn nào nữa?
- Nghi vấn thứ hai giản dị lắm, người trong Kim đao môn cũng vị tất đã bó tay chịu trói, vạn nhất có động thủ, làm sao dám chắc bắt sống được bọn họ?
- Sư đệ đề cao kẻ khác làm nhục oai phong mình, không hiểu có dụng tâm gì?
- Tiểu đệ chỉ biết nói thành thực.
- Thế thì ngu huynh sẽ xin sư huynh chủ trì bắt sống ba người này ngay trong thập điện cho sư đệ được sáng mắt.

Tứ Giới nghĩ bụng:

- Tưởng là theo việc bàn việc, đề đầu lại biến thành vấn đề tranh chấp, vì không để sư huynh biết chút ít sự thật, sợ rằng khó mong khuất phục.

Nghĩ vậy, lão thủng thẳng nói:

- Hay lắm, tiểu đệ xin lau mắt chờ xem.

Tứ Ý đại sư giận dữ:

- Được, lão nạp sẽ đả thương hai người trước cho sư đệ coi.

Là một cao tăng dám nói ra việc đánh người, rõ là trong lòng phải tức giận đến cực điểm.

Lão tăng ngồi giữa chậm rãi bảo:

- Nhị vị sư đệ khỏi cần tranh chấp nữa.

Tứ Ý đại sư đỡ lời:

- Tiểu đệ đã nói bắt sống hai người rồi, dám mong sư huynh thành toàn cho tiểu đệ được giữ đúng lời hứa.

- Trong võ lâm ân oán dây dưa, muốn bàn cho ra lẽ thị phi vốn là một việc rất khó, tại sao sư đệ lại nóng nảy quá thế?

- Nhưng tiểu đệ đã nói ra, hơn nữa, cũng đã lọt vào tai địch nhân, có lý đầu tiểu đệ lại nuốt lời, mong sư huynh nghĩ lại thành toàn cho.

Lão tăng ấy trầm ngâm giây lâu, sẽ gạt đầu:

- Thôi được, ngu huynh chấp thuận, có điều Tứ Giới sư đệ nói phải lắm, trước khi chúng ta chưa rõ chân tướng không nên thương nhân. Sư đệ có ra tay cũng dè dặt là hơn.

- Tiểu đệ xin tuân.

Rồi lão thông thả đứng dậy.

Thấy thế, Thiếu Bạch nghĩ bụng:

- Trong Thiếu Lâm phái có kẻ cố chấp không biết điều như vậy khó khỏi làm gương xấu cho môn hạ đệ tử, lão đã đứng dậy, xem ra ta cũng phải cho lão một bài học mới xong.

Chỉ thấy Tứ Ý đại sư đến gần bọn Tuyết Quân còn khoảng bốn năm thước thì dừng lại, hỏi xằng:

- Tam vị đều là nhân vật thủ não trong Kim đao môn, chắc hẳn võ công cao cường lắm hả?

Thiếu Bạch liếc nhanh chị em Tuyết Quân, đứng dậy vắn:

- Cho là thế đi, lão thiên sư có việc gì chỉ giáo?

Tứ Ý đại sư cười nhạt:

- Tuổi còn trẻ quá sao nói năng như thế?

- Lão thiên sư đã không kính trọng bọn tại hạ, lấy đầu buộc bọn tại hạ phải nể trọng lão thiên sư?

- Xem vậy, chắc chương môn sư diệt chả nhầm rồi.

Thiếu Bạch không nghe Tuyết Quân lên tiếng, rõ ràng là nàng cũng rất bất mãn trước thái độ ngông cuồng của hòa thượng này, bèn nói:

Đại sư tuy đức vọng đều cao trọng, nhưng luận việc thiếu hẳn suy xét, bảo ai chịu tâm phục cho.

Tứ Ý đại sư ngoảnh nhìn lão tăng ngồi giữa nói:

- Người này cuồng ngạo quá lắm, sư huynh tai nghe mắt thấy đấy, nếu tiểu đệ không trừng trị họ một phen thì còn gì là oai danh Thiếu Lâm ta nữa?

Chín lão tăng trong Phật sát, người nào công phu tu dưỡng cũng sâu dày, chỉ có mỗi Tứ Ý đại sư còn nóng nảy không nói, bát tăng còn lại đều nhất mực dừng đứng, khó biết thâm tâm họ đang nghĩ gì.

Lão tăng ngồi giữa nhìn nhanh Thiếu Bạch, lặng thinh. Tứ Ý đại sư không thấy lão tăng ngăn cản, cho là đồng với mình, liền hỏi:

- Chư vị bó tay chịu trói, hay còn muốn lão nạp phải xuất thủ?

Thiếu Bạch lạnh lùng:

- Chúng tôi đến đây tuyệt không có muốn động thủ với đại sư.
- Các vị tuy không có ý ấy, nhưng cử thái độ kiêu ngạo cũng đủ bị trừng phạt lắm rồi.
- Nếu lão thiền sư quyết muốn động võ, tại hạ đành xin hầu tiếp.
- Khẩu khí lớn thật xem này.

Hữu thủ đột ngột chụp nhanh vào cổ tay Thiếu Bạch.

Thiếu Bạch vụt tránh chưởng, lui về hai bước điềm nhiên đứng chờ.

Tứ Ý đại sư giận sôi:

- Các hạ sao chưa chịu hoàn thủ.
- Lão thiền sư đức cao trọng vọng, tại hạ xin nhường trước một chiêu.
- Hừ, nếu lão nạp có lỡ tay đả thương, ấy là lỗi ở các hạ.

Lời dứt, vù hai chưởng nữa liên tiếp đổ ập tới.

Nghe chưởng ảnh rít lạnh, chứa luồng nội lực mạnh mẽ khôn cùng.

Thiếu Bạch không dám chần chờ, lạng nhanh sang năm thước tránh.

Tuy hết sức mau lẹ né thoát, nhưng chàng vẫn vị luồng tiềm lực quét phải. Nửa bên thân tức thời ể ẩm suýt ngã xấp không khỏi lạnh mình, nghĩ bụng.

- Lão tăng này lợi hại thật.

Tứ Ý đại sư cười nhạt:

- Thân pháp khá lắm.

Hữu thủ giờ lên, quạt luôn chưởng nữa.

Thiếu Bạch nghe trong lời nói đối thủ có ý di-u cột, thì bưng giận, nghĩ bụng:

- Nếu không cho lão một trận, hẳn sẽ nghĩ là ta sợ lão.

Kịp thấy bóng chưởng đã ập nhanh vào mấy yếu huyệt trước ngực hết mong tránh thoát, Thiếu Bạch tức tốc soạt kiếm, hét:

- Coi đây!

Trường kiếm nhẹ rung, lóe lạnh ánh kiếm khoa lớp lớp chặn đứng ngay thế chưởng đối phương.

Tứ Ý đại sư thấy chàng khoa kiếm như mưa bão, kiếm thế chặt chẽ không một khe hở, bất giác cau mày thấu chưởng thối lui.

Thiếu Bạch không để lỡ dịp, xoay lốc trường kiếm đâm vào tới.

Tứ Ý đại sư bị nhất kiếm đối phương đánh dạt chưởng thế, thật là một việc mất mặt, nhưng đứng trước mấy vị sư huynh đệ không tiện thi triển thủ đoạn tàn độc quá, có điều chưa kịp dần cơn nóng, thì Thiếu Bạch lại vèo ra một kiếm, lão bốc giận:

- Trong vòng năm ba chiêu, nếu không chế phục được tiểu tử này chắc đến phải vùi chôn tằm tiếng.

Vừa nghĩ, hữu thủ phát mạnh tăng bào đẩy một luồng chưởng lực đánh bật kiếm thế Thiếu Bạch, tay trái cùng lúc chớp nhoáng vù ra một chưởng.

Thế chưởng này thoáng trông nhẹ nhàng, nhưng khoảng trong gió lộng, Thiếu Bạch kịp thời cảm thấy có một luồng ám kinh vô hình tiến tới, bất giác giật nảy mình:

- Hòa thượng nội công thâm hậu thật.

Chàng lạng lẹ sang mé trái thoát.

Tứ Ý đại sư cười gần:

- Nhanh lắm!

Hữu thủ lão nhoáng nhanh một chưởng nữa.

Thiếu Bạch trầm tính:

- Lão đánh ra chưởng nào cũng đều có dấy theo luồng tiềm lực cực mạnh, ví cứ tránh né thế này mãi cũng có lúc phải trúng. Lão xem chắc đang sôi giận, quyết khó khỏi phân trường thắng bại, vậy thì sao không giải quyết cho sớm.

Còn đang nghĩ, chưởng lực thứ hai của đối phương đã ập tới.

Thiếu Bạch vội vàng tránh sang bên, nhưng đã khá muộn, trúng ngay dư lực của chưởng phong, chỉ cảm thấy vai trái tê rần, loạng choạng lui liền năm bước.

Tứ Ý cau mày lắm bầm:

Người này võ công như thế, tại sao đệ tử trong chùa lại không ngăn chống nổi y, rõ là hồi gần đây đệ tử trong chùa ta đã biếng nhất không chịu rèn luyện thêm.

Câu nói hình như cốt ý cho các hòa thượng nghe.

Thiếu Bạch ngầm vận khí cho mạch máu chạy đều lại trong vai trái rồi bất thần lao vọt cả người lần kiếm đến sát Tứ Ý khoa kiếm chém bổ xuống.

Tứ Ý đại sư cười khẩy, hữu thủ nhẹ phát tăng bào chực đánh dạt, hốt thấy trường kiếm trong tay Thiếu Bạch nhấp nhô loạng màu ánh lạnh.

Lần sáng vừa tắt, kiếm thế chớp nhoáng đâm vèo vào mấy huyết trước ngực lão.

Tứ Ý đại sư hoảng hốt lùi vội về hai bước né thoát một kiếm, chưa kịp phản công thì chiêu thức đã nổi bóng loáng tới.

Kiếm chiêu Thiếu Bạch kỳ ảo lạ thường, lại đòn đối phương phải lùi thêm hai bước.

Thiếu Bạch thi triển Đại bi kiếm pháp loạng loạng chớp chớp, đợt đợt kiếm phong, nháy mắt đã thủ chặt đối phương trong màn kiếm ảnh.

Tứ Ý đại sư tuy đã dốc sức xuất thủ phản công, nhưng thế kiếm Thiếu Bạch biến hóa dị thường, ánh lạnh đầy sáng một khoảng rộng trùm chặt lão không hở một đường tơ cho có một dịp trở tay.

Quần tăng trong Phật các, thoát đầu thấy Thiếu Bạch bị đòn đánh tới tấp không ai buồn để ý xem, đến lúc chàng dốc toàn lực vây kín Tứ Ý trong lớp kiếm quang, đều kinh dị dán chặt vào hai người.

Thoáng mắt, cuộc ác chiến đã được mười hiệp.

Tứ Ý đại sư đã dốc hết tâm trí tìm cách giải nguy, nhưng rốt cuộc kim chìm đáy biển, hoàn toàn vô vọng trước sóng kiếm dày đặc như trường giang đại hải của Thiếu Bạch, không hở cho lão một giây phút hoàn chiêu.

Thêm độ bảy tám hiệp nữa, Tứ Không đại sư ngồi chính giữa bỗng quát:

- Ngừng tay!

Thiếu Bạch nghe tiếng lão tăng xoáy lốc vào tai, không khỏi bàng hoàng:

- Nội công thâm hậu đến thế là cùng.

Chàng tức thời thu kiếm lùi nhanh lại.

Tứ Ý đại sư bị đòn đánh tháo mồ hôi, trong lòng vừa giận, đâu có d- để cho Thiếu Bạch rút lui, chưởng phong lập tức như nước vỡ bờ ồ ạt cuốn tới.

Thiếu Bạch vút mình tránh vẫn bị chưởng phong đối phương đánh tung vạt áo.

Tứ Không đại sư trầm giọng:

- Sư đệ ngừng tay, kiếm pháp y trông giống như Đại bi kiếm pháp của Cơ Đồng lắm, có đánh thế nào cũng không lại đâu.

Tứ Ý đại sư chột dạ:

- Vương đạo Cửu kiếm?

- Đúng thế.

Nhìn sang Thiếu Bạch, Tứ Ý đại sư hỏi:

- Quý tánh các hạ?

- Tại hạ họ Tả, Tả Thiếu Bạch.

Tứ Không đại sư thoáng biến sắc:

- Bạch Hạc môn Tả Giám Bạch là gì của các hạ?

- Ấy là vong phụ.

- Phải rồi, các hạ là hậu sinh của Tả Giám Bạch, hẳn đến Thiếu Lâm tự để báo thù.

- Không hẳn.

- Không vì tầm thù thì vì cái gì?

- Vì mối lo chung của võ lâm thiên hạ, mong cứu vãn phần nào kiếp nạn.

Tứ Không đại sư nhíu mày:

- Các hạ ý muốn yêu cầu Thiếu Lâm tự chúng tôi xuất hiện chủ trì đại cuộc giang hồ?

- Gần như thế.

- Hiện tại võ lâm đã gặp phải đại kiếp trước giờ chưa hề có, các hạ mới chừng ấy tuổi đã có được cái hùng tâm ấy, thật đáng khen lắm.

Ngừng một tí, lão hỏi tiếp:

- Kiếm pháp của các hạ phải chăng được Thiên kiếm Cơ Đồng truyền thọ?
- Chả dám giấu lão thiên sư, thật thế, ấy là Đại bí kiếm pháp.

Tứ Không đại sư gật gù:

- Thảo nào thế kiếm lợi hại quá, có thể giết liền lúc mấy mạng đệ tử trong chùa.

Tứ Ý đại sư chen lời:

- Tiểu đệ nghe danh Thiên kiếm Cơ Đồng lâu năm chưa hề có một lần gặp gỡ, nay được hội kiến với truyền nhân Thiên kiếm, tiểu đệ rất muốn...

Tứ Không đại sư khoát tay, cắt ngang câu nói của Tứ Ý, tiếp lời:

- Theo lão nạp biết, Cơ Đồng ngoài dùng kiếm ra, không hề sử dụng một món binh khí nào khác, tiểu thí chủ là truyền nhân Cơ Đồng, sao đã đeo kiếm lại giắt cả cổ đao?

--- o O o ---